

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Agricultura în plin avânt

De la Eliberare încoace, mintea și voința oamenilor muncii de la noi sînt prezente cu mai multă putere și cu mai mult spor decît oricînd pe toate tărîmurile, în fiecare colț al frumosului și bogatului nostru pămînt. Toată făra este îndreptată cu privirile spre viitor. Pretutindeni viitorul e în plină desfășurare.

Mintea și mina omului preschimbă plaiurile românești și le împodobesc necontenit. Eliberată de apăsare, țara noastră a pornit cu fruntea sus și cu pași siguri pe calea destinului ei firești. Astfel, înfrățirea de azi a țării este cu totul schimbată. Firea este supusă de mintea și mina omului în slujba lui. Omul știind ce vrea, fatalismul, lenea și nehotărîrea nu-și mai au locul în zilele noastre. Țara întreagă este un vast șantier asemenea unui uriaș stup de albine.

Cele arătate mai sus se vădesc și pe tărîmul agriculturii. Acest lucru a fost pus în lumină cu deosebire de către Congresul al III-lea al P.M.R., care a făcut un bilanț mare și a deschis o perspectivă luminoasă și cu privire la agricultură. Nu numai pămîntul rodește, ci și munca omului dă rod bogat. Acesta este un simțămînt pe care îl încearcă orice om al muncii de pe ogoarele patriei noastre. Fiecare ostenitor de pe tărîmul agriculturii are tot dreptul să gîndească: „Muncim mai bine, trăim mai bine!”

Sarcina trasată de Congresul al II-lea al partidului, și anume aceea de a asigura preponderanța sectorului socialist în agricultură atît ca suprafață cit și ca producție marfă, a fost îndeplinită încă la sfîrșitul anului 1959. Datorită acestui fapt, a crescut producția agricolă de plante și animale. Astfel, a crescut producția de cereale, mai ales cea de grîu și porumb. La grîu, producția totală anuală, înfrățită în medie în anii 1955—1959, a fost de 3.212.000 tone, față de 2.630.000 tone în anii 1934—1938, iar la porumb producția totală anuală, realizată în medie în anii 1955—1959, a fost de 5,1 milioane tone, față de circa 4 milioane tone în anii 1934—1938.

De asemenea, a crescut șeptelul: la sfîrșitul anului 1959, numărul bovinelor a fost de 4.450.000, față de 3.747.000 în 1938, iar al porcinelor de 4.300.000 față de 2.520.000.

Gospodăriile agricole de stat au obținut înfrățiri de seamă cu deosebire la produsele de cereale. Ca urmare, ele au putut livra statului, în 1959, peste 532 mii tone de grîu, depășind cu 24 la sută sarcinile planificate, precum și cantități sporite de floarea soarelui, lapte, carne, lînă, ș. a.

Sectorul socialist în agricultură cuprindea peste 81 la sută din numărul gospodăriilor țărănești și din suprafața arabilă a țării. Dar nu numai atît, ci a fost lichidată chiaburimea, cea mai numeroasă clasă exploatoare, și în felul a-

cesta au fost desființate ultimele forme de proprietate capitalistă în agricultură.

Numărul familiilor țărănești cuprinse în sectorul socialist a crescut de la 382.000 în 1955, la 2.920.000. Gospodăriile agricole de stat, gospodăriile colective și întovărășirile agricole dețin o suprafață de 8 milioane hectare teren arabil. Folosind condițiile firești și economice prielnice principalelor ramuri ale agriculturii, mecanizarea de tot felul a lucrărilor, unitățile agricole socialiste obțin an de an recolte bogate. În afara sectorului socialist, au mai rămas circa 680.000 familii, adică mai puțin de o cincime din totalul familiilor țărănești, cu o suprafață de 1,8 milioane hectare, îndeosebi în localitățile de munte. Dar datorită atracției pe care o are sectorul socialist-cooperatist în plină dezvoltare, și aceste gospodării individuale se îndreaptă spre agricultura socialistă. Rezultatele obținute de gospodăriile agricole colective și mai ales de gospodăriile fruntașe, în creșterea producției și ridicarea nivelului de trai al colectivităților, desfășoară o înrîurire puternică asupra întovărășirilor și grăbesc transformarea acestora în gospodării colective.

Se vede ca procesul de colectivizare a agriculturii să se încheie pînă în 1965. Isprăvirea colectivizării va deschide posibilități nemărginite pentru un avînt fără conținere al forțelor de producție în agricultură.

Condițiile de viață ale țărănimii s-au îmbunătățit simțitor. O dovadă puternică este în privința aceasta mulțimea caselor construite la țară; astfel, în ultimii 4 ani s-au construit peste 350.000 de locuințe, față de 200.000 în 1951—1955.

Planul economic de 6 ani are printre sarcinile de bază încheierea colectivizării agriculturii, dezvoltarea pe toate laturile și întărirea gospodăriilor agricole colective, ca să dea în cel mai scurt timp un belșug de roade ale pămîntului pentru hrana poporului și pentru industrie.

În același plan se propune ca producția agricolă globală să crească pînă la sfîrșitul perioadei 1960—1965 cu 70—80 la sută față de 1959. În felul acesta se va asigura un belșug de produse alimentare ale pămîntului pentru ridicarea neîntreruptă a nivelului de trai al populației. Prin dezvoltarea pe toate laturile a agriculturii, prin îmbinarea armonioasă a diferitelor ramuri de producție, se va spori producția agricolă de plante și animale. Veniturile reale ale țărănimii urmează să crească cu 40 la sută.

Nu lipsesc condițiile necesare ca în timpul cel mai scurt gospodăriile colective să ajungă la nivelul colectivelor fruntașe. Pentru ridicarea necontenită a nivelului de mecanizare a agriculturii, pînă la sfîrșitul perioadei 1960—1965 stațiunile de mașini și tractoare și gospodăriile agricole de stat vor dispune de circa 100.000 de trac-

Pe calea păcii

Necontenit se roagă Biserica noastră ortodoxă pentru pace și nu este o sfință liturghie, la care să nu se pomenească de ea. Cu toate acestea obișnuința cu rugăciunea păcii și nevoia susținerii ei conștiente a devenit pentru generația noastră o cauză însăși a vieții. Dacă altădată, în caz de război, multe țări și popoare puteau sta de o parte și erau cruțate de el, apoi astăzi, cînd armeele de nimicire războinică au primit puteri înspăimîntătoare, un război cu arme nucleare atrage întreg globul pămîntesc și toate popoarele din el, fără excepție, în sfera sa de distrugere.

De aceea, pentru a cruța omenirea de o jale ireparabilă, Consiliul Mondial al Păcii și Guvernul U.R.S.S. în frunte cu N. Hrușciov depun stăruințe neobositoare și nu încetează cu apelurile lor pentru pace împotriva acelor dușmani ai omenirii, care pentru vădite interese personale cred să terorizeze și să amenințe lumea și popoarele, care din ce în ce tot mai puternic se trezesc din

(urmare în pag. 2)

toare fizice (150.000 tractoare convenționale de 15 C.P.), adecă de 3 ori mai multe decît în 1959, peste 70.000 semănători, peste 43.000 combine pentru recoltatul cerealelor păioase, peste 8.000 combine de porumb, precum și alte mașini agricole. Astfel, în anul 1965 vom avea un tractor fizic la o sută hectare teren arabil, față de 270 hectare în 1959.

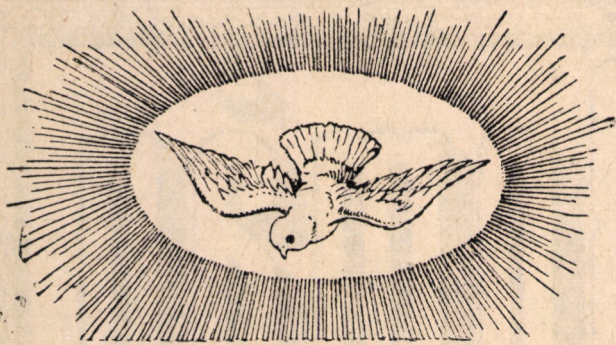
La mecanizare, se adaugă chimizarea. Prin ridicarea necontenită a nivelului ei de chimizare, agricultura va primi an de an cantități mai mari de îngrășăminte chimice, care vor ajunge în 1965 la peste 2 milioane tone, adecă de peste 8 ori mai mult decît în 1959, precum și cantități însemnate de substanțe împotriva insectelor dăunătoare.

Sarcina principală în producția agricolă este sporirea însemnată a producției de cereale, mai ales de grîu și de porumb. Pînă în 1965 trebuie să ajungem ca, în condiții de mers normal al vremii (climei), să producem anual 14—16 milioane tone de cereale, din care grîu 5—5,4 milioane tone, iar porumb-boabe 8—9 milioane tone. În acest scop, se impune folosirea deplină și bine chibzuită a mijloacelor de mecanizare și a îngrășămintelor.

Propășirea agriculturii mulțumită planului de 6 ani este numai prima treaptă a avîntului ei în cadrul programului economic de perspectivă. Prin înfrățirea acestui program, vom avea o agricultură înaintată, în care producția și consumul calculat pe locuitor, vor ajunge la nivelul țărilor dezvoltate economiceste.

Toate acestea întăresc în țărănime convingerea că singurul drum spre o viață îmbelșugată este colectivizarea.

C. Sîrbu

Pe calea păcii

(Urmare din pag. 1)

amorțirea în care au fost ținute de mîna de conducători nedrepti.

Deoarece de partea acestora au trecut, sub presiune politică și de interese comune, și unele cercuri bisericești, minate de aceleași idei imperialiste și revanșarde, ca de pildă cardinalii Ottaviani, Spellman, Frings și alții, precum și unii teologi evanghelici, care socotesc arma nucleară în mîna militaristilor ca un instrument al grijei dumnezeiești pentru lume, dovedind prin aceasta de fapt că nu cred în Dumnezeu ca stăpînul păcii, de aceea li se opune Mișcarea creștină pentru pace. Ea a fost lansată din 1957 tocmai cu scopul ca să lămurească întreaga opinie creștină, că nu de partea militaristilor stă adevărul, ci dimpotrivă de partea apărătorilor păcii, pentru că însuși Mintuitorul Iisus Hristos este Domnul păcii și dușmanul necruțător al războiului.

În acest cadru s-a ținut la Praga, între 6 și 11 septembrie 1960, a treia conferință a acestei Mișcări creștine pentru pace, participînd la ea un număr record de delegați (200) și state (27), nu numai din Europa, ci și de peste oceane.

Printre figurile reprezentative de sinceri stăruitori pentru pace în lume, după povața Mintuitorului, de față la conferință, au fost din partea ortodocșilor Prea Fericitul Patriarh Eftim al Georgiei, I. P. S. Mitropoliți Pitirim al Patriarhiei ruse, Iustin al Moldovei, Nicodim al Patriarhiei bulgare, Ioan al Cehoslovaciei, P. S. Episcop Nicodim al secției externe a Patriarhiei ruse, apoi teologii L. Pariiski, Șt. Zankov, M. Șesan și alții, iar dintre evanghelici laureații premiului internațional Lenin pentru pace J. Hromadka și R. Forbeck, precum și cunoscuții teologi Niemöller, Gollwitzer, Kloppenburg, Vogel, Schmauch, Collins, Wirth, Ullmann, Fuchs, Rasker, Wantula, Kock, arhiep. Kiviit și Turs, ep. Bartha, Pakozdy, americanul Milton Mayer, Hajeg, Novak și alții, din India și Japonia, iar de la noi ep. Müller de la Sibiu și vicar A. Buti de la Oradea.

Indiferent de locul obirșiei lor sau de credința creștină împărtășită, cu toții erau de acord, că problema principală a contemporaneității este lupta pentru pace.

De aceea la referatele susținute, cu tema despre: Pe calea spre o epocă de pace în omenire, Pacea și dreptatea, Pacea și Biserica ortodoxă, Pacea în epoca atomică și Ce avem de făcut, s-a răspuns răspicat și convingător, cu însuflețire și stăruință, cu cuvinte de aprobare și contribuții concrete și propuneri, din partea tuturor celor de față, indiferent dacă erau europeni sau de peste țări și mări, că primul pas necesar este dezarmarea și încetarea experiențelor cu arme nucleare, pentru ca opera păcii să se poată înfăptui cât mai real și mai curînd între oameni, credincioși, popoare. Nimeni, care gîndește și vrea să trăiască cinstit, nu mai vrea vărsarea singelui frătesc, nici distrugerea avutului lui, ci cu toții împreună să pornească la înfăptuirea unei vieți mai liniștite și mai rodnice. Și tocmai în acest scop vine știința modernă să ajute năzuințele de pace ale omenirii, ca să le asigure o viață tot mai bună. Popoarele nu vor bombe distrugătoare, ci mașini spre ușurarea muncii și a vieții. Așa se înfăptuiește porunca lui Dumnezeu despre stăpînirea lumii.

Și astfel, cînd frații erau împreună la conferință, cu toții stăruiau împreună în povăța creștină de totdeauna: pace pe pămînt și bună-

O conferință reușită

Joi, 15 septembrie 1960, a avut loc la Făgăraș, în biserica brîncovenească, sub președinția I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, Conferința de orientare a preoțimii din protopopiat.

După ce P. C. prot. int. Ionașcu salută prezența I. P. S. Sale la Conferință, I. P. S. Sa arată că clerul și credincioșii știu să fie în rînd cu legea Domnului și cu legea Țării, rugîndu-se și muncind pentru o viață mai fericită și pentru pace. Subiectul conferinței de azi: „Legăturile culturale și bisericești romîno-ruse. Roadele prieteniei romîno-sovietice”, ne amintește de străvechile legături dintre poporul romîn și poporul rus. Prietenia de ieri, s-a întărit azi și va dura și mîine. Cele mai vechi legături sînt cele bisericești. Astăzi legăturile dintre noi și Uniunea Sovietică sînt multilaterale, izvorînd din munca pentru viața cea nouă și din lupta comună pentru pace. Dacă în lume va fi pace, și popoarele romîn și sovietic vor făuri o viață tot mai fericită și tot mai dornică de înfăptuiri mari pentru binele tuturor. Noi sprijinim întărirea străvechii prietenii pe linie bisericească, dar și în năzuința păcii și a noilor realizări.

Conferința e susținută de I. P. C. Arhim. Serafim Popescu, care arată momente mai însemnate ale prieteniei dintre poporul romîn și poporul rus și foloasele prieteniei romîno-sovietice

și obligația preoților de a fi altăuri de popor și a aduce contribuția lor la adîncirea acestei prietenii.

Pr. I. Glăjar (Ucea de jos) completează prima conferință cu date noi, atît din trecut, cît și din prezent. E o bogăție de date, care arată clar cît de rodnică a fost și este prietenia dintre popoarele vecine.

La discuții iau parte opt preoți, amintind diferite fapte, bisericești și culturale, care vădesc trăinicia prieteniei noastre (Pr. Ciobanu, D. Moldovan, Kerekeș St., Toderici, Zaharia, Cocan, Ionașcu, N. Mladin).

I. P. S. nostru Mitropolit NICOLAE prezintă concluziile acestei conferințe: Temeiurile prieteniei romîno-sovietice, pe care o dorim veșnică, sînt multiple. E întii realitatea geografică a vecinătății: sîntem vecini buni. E apoi realitatea istorică a conviețuirii romîno-slave, apoi a ajutorului reciproc în cursul secolelor pe plan bisericesc, cultural, etc. Că așa sînt prietenii, se ajută și la bine și la rău. Această prietenie își găsește desăvîrșirea acum, cînd pășim împreună pe calea socialismului.

Această prietenie să se întărească mereu și să se întindă prietenia între toate popoarele, ca să fie pe pămînt o lume fără războaie, fără arme și să ajungem să viețuim într-un veac al păcii și al buneii voiri între oamenii de pretutîndeni.

N.

Sf. Apostol și Evanghelist Matei

În lista celor doisprezece ucenici ai Mintuitorului Iisus Hristos pe locul șapte — la Marcu 3, 18 și Luca 6, 15 — sau pe locul opt — la Matei 10, 3 și F. Ap. 1, 13 — găsim trecut pe Matei, Apostolul și Evanghelistul de mai tîrziu. Încă din vechime, mulți cercetători au confundat pe Sf. Matei cu Matia, ales Apostol de soborul celor unsprezece apostoli, curînd după înălțarea Domnului, în locul lui Iuda Iscarioteanul. Din această pricină asupra vieții și activității Sf. Apostol și Evanghelist Matei avem puține date sigure.

Matei pe limba evreiască înseamnă „cel dăruit”. Și într-adevăr, după intrarea lui în ceata ucenicilor Domnului, și-a dăruit întreaga sa viață Invățătorului său și misiunii sale de apostol. Acest lucru reiese și de acolo că pînă la chemarea sa la apostolie, după cum ne spun Sfinții Evangheliști Marcu (2, 13—17) și Luca (5, 27—32), Matei se chema Levi. Schimbarea aceasta de nume se poate să o fi făcut chiar el în cinstea convertirii sale, așa cum a făcut Sf. Apostol Pavel, care și-a schimbat numele din Saul în Pavel, sau poate că Domnul însuși i-a schimbat numele, așa cum a făcut cu Simon căruia i-a spus Chifa — Petru și cu frații: Iacob și Ioan, pe care i-a mai numit și „fiii tunetului”.

Înainte ca Domnul să-i fi spus: „Vino după mine” (Marcu 3, 14), Sf. Matei a fost vameș în părțile Capernaumului. Știm că în vremea aceea vameșii nu se prea bucurau de nume bun, din cauza multelor nedreptăți pe care le făceau în mijlocul poporului. Probabil că și Levi va fi fost ca unul dintre aceștia. Acest lucru se desprinde și din textul unde Sf. Evanghelist Marcu descrie cina pe care vameșul Levi a dat-o în cinstea lui Iisus cu prilejul chemării sale la apostolie. „Cărturarii și fariseii — scrie Sf. Marcu — văzîndu-l pe el (pe Iisus) că mîncă împreună cu vameșii și cu păcătoșii au zis ucenicilor lui: Cum de mîncă și bea împreună cu vameșii și cu păcătoșii? Iar Iisus auzind a zis lor (cărturarilor și fariseilor): Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi, că n-am venit să chem la pocăință pe cei drepti ci pe cei păcătoși” (Marcu 2, 16—17). Mintuitorul a venit să caute oaia cea pierdută, pe cei bolnavi în toate chipurile, de aceea El era mai ales acolo unde suferințele sufletești și trupești erau mai mari, vîndecînd și îndreptînd

Așa l-a vîndecat în chip deplin și pe Levi, care și-a schimbat viața, meritîndu-și astfel cu adevărat numele de „cel dăruit” (Domnului). Clement Alexandrinul ne înformează că Matei, după ce l-a cunoscut pe Iisus, a dus o viață deosebit de curată și cumpătată în toate. Se spurte despre el că mîncă numai legume și fructe.

După înălțarea Domnului la cer, Sf. Apostol Matei a predicat Evanghelia în Palestina, pe care a părăsit-o în preajma anului 44 după Hristos. Nu se cunoaște precis în ce țări a predicat Sf. Matei după plecarea sa din Palestina. Unii istorici ne spun că a plecat în Etiopia, iar alții că ar fi propovăduit parților, mezilor și sirienilor, ba chiar și perșilor.

Sf. Apostol și Evanghelist Matei a murit moarte de martir la Tir sau Berytus în Fenicia, în jurul anului 60 după Hristos, ceea ce înseamnă că de la moartea lui se împlinesc anul acesta 1900 de ani. Biserica îi serbează amintirea în 16 noiembrie, cînd i se aduc cîntări ca acestea: „Aurul lăsînd cu adevărat și pe Hristos iubind cu iubire de bunăcredință, Matei Apostole, oamenilor te-ai arătat luminător și din vameș te-ai arătat Apostol mărit, ucenic fiind și propovăduitor credinții”.

Numele Sf. Apostol Matei este legat cu deosebire de Sfînta Evanghelia, cunoscută sub numirea de „Sfînta Evanghelia după Matei”, care este prima carte a Noului Testament. Și pe bună dreptate, pentru că Sf. Evanghelia după Matei este cea mai veche carte a Noului Testament, fiind scrisă de Sf. Matei în cursul anului 43 sau începutul anului 44, adică în preajma anului cînd a părăsit pămîntul țării sale. Ea a fost scrisă în Palestina, în limba ebraică (singura în această limbă pentru că celelalte scrieri ale Noului Testament au fost scrise în limba greacă), fiind destinată în primul rînd celor de același neam cu el, creștinilor dintre evrei. La puțin timp după scrierea ei, această Sf. Evanghelia a fost tradusă și în limba greacă. Unii spun că chiar Matei ar fi făcut acest lucru.

Panten, unul dintre primii și marii dascăli ai școlii creștine de la Alexandria, care a ajuns pînă în India în rîvna lui de a vesti cuvîntul lui Dumnezeu, găsește în acele locuri exemplarul ebraic al Evangheliei după Matei, pe care îl aduce la Alexandria, dar care s-a pierdut în cursul vremii.

